

CSONTOS MÁRTA
A kreatúra bosszúja

*Minden nap ugyanazt látod,
valahogy önmagad kiszolgáltatottja
lettél, s ítéleted ellen nincs apelláta.
Hagyod, hogy a fény hálót égessen
arcodra, fogai között is növeled
a hézagokat. Mikor imáidba merülsz az
éjjeli csendben, hallod, hogy odabent
a belek között motoszkál valaki, – egy
jogcím nélküli bérlő, aki szabadon
garázdálkodik tested üregeiben,
s teljes lendülettel ide-oda tologat
egy szerelvényt, melynek árukészletéről
semmit sem tudsz.*

*Próbálsz a kreatúrát kicselezni, zárod
a menekülési útvonalat, de az ellenmozgás
újra visszasodor, hiába húzod össze
kicsire magad, ott maradsz a horizont
szélén, ott rekedsz a fájdalom udvarában,
ahol már magaddal sem akarsz szóba
elegyedni, s be kell látnod végre, te
vagy minden jónak az elrontója.*

*Szürkeállományodba belefolladt
a távolban ragyogó kék, s most már
nem tudsz szelektálni, s nem látod
azt sem, hogy kőmennyezet lett fölötted az Ég.*

CSONTOS MÁRTA (1951, Győr) tanár, költő, író. A Pázmány Péter Katolikus Egyetem abszolvált PhD hallgatója. Értekezésének témája Reményik Sándor költészete. Legújabb kötetei: *A meggyújtott olajág* (versek, 2010), *Szerzők, műzsák, szenvedélyek* (esszé, 2011), *Egográfia 3. (aforizmák, 2012)*, *A Sehol szélén* (versek, 2014), *Zónahatárok* (versek, 2016, mind a Littera Nova gondozásában).

Önreflexió

„Az ember kevés itt a szeretetre”

(Pilinszky János)

*Hatályát veszítette az eredendő,
nem nyílnak meg a fényablakok,
sugárfertőzésben kimúlt a Hold,
a virágágyás kiégett lepketemető.
A mennybéli kémlelőnyíláson
átszökött tőlem végleg Anyácskám,
idelent bezárult minden mesebolt.*

*A Szent Kehely elbőgréседett,
a maradék vízbe nem tudsz mentő-
övet dobni, hogy partra vigyed magad.
A tenger zúgását sem hallod a mélység
porcelán ketrecében, s a megszerkesztett
hullámverésen egyedül úszik arcod,
társad a gézengúz, mezítlábas kárhozat.*

*A bögre alján rétegződik az iszap,
ott hajózik Hádész, az alvilág istene,
a csónak alján megfagyott ibolyák.
Valami földalatti harcban könnyörgők
játszani veled, s ahogy a melegszívű
empátia emel felfelé, az ördögmentes
övezetbe, felismerem a szeretet illatát.*

Dilemma

*Spinoza jutott ma eszembe,
mikor szemüvegem lencsét
törölgettem, hogy jobb legyen
a valóság képe, hogy jobban
felismerjem az anyagot, amit
a végtelen élém tár, hogy lássam,
miként érvényesül bennem a
kiterjedés akkor is, amikor
csak kávésbögrémben hajóznak
a gondolatok, s a látvány is csak
impresszió marad, ha az ismerős
térben zátonyra futok.*

*Próbálom a helyszínt felismerni,
de távolodik tőlem a tapasztalat,
s úgy bújok az illúzió ölébe, mintha
elmentett összhang lenne, pedig
már nem vagyok más, mint egy
erejét vesztett áramütés a csendben.*

*Nem tudok tovább kapaszkodni,
nem érem el a túloldalt – szavaim
összetört lépcsőfokok.*

*Félek. Már nem fogom látni, hogyan
bújik ki a semmi kabátja alól
a világosság.*